

Deu anys enderrockant

El 1993 els presumptes botxins del rock en català es creien victoriosos i escampaven arreu un crit: "El rock català ha mort!".

Cert que bufaven temps de crisi, que feia dos anys del macroconcert del Palau Sant Jordi de Barcelona, amb Sopa de Cabra, Sau, Els Pets i Sangtraït, i que el globus es desinflava. Però aquell 23 d'abril va aparèixer al mercat, al costat de les roses i els llibres, una nova revista en català, *Enderrock*, per dur la contrària als apocalíptics musicals. I fins ara són deu anys.

Per celebrar-ho, en el número del mes de maig fan un ampli repàs de la història del rock en català en aquesta dècada, a través de les millors entrevistes i fotos de la revista, i opinions de diverses personalitats, i regalen un DVD, el primer d'una revista en català, que inclou 23 videoclips representatius d'aquesta època (algun dels quals ja havia regalat EL TEMPS en format vídeo en la promoció "Temps de Rock"), i reportatges de les cinc edicions que s'han fet del festival Senglar Rock. La intenció és poder fer presentacions d'aquest número arreu del país amb exposició de les millors fotos inclosa.

La satisfacció dels responsables d'*Enderrock* és doble si es té en compte que a més d'haver consolidat la revista amb 15.000 exemplars mensuals, en aquests deu anys han pogut anar traient al mercat altres capçaleres especialitzades: *Folc*, per a la música tradicional; *L'Espectacle*, per als professionals del món de la contractació; *Rockcol·lecció*, de biografies de grups i músics; i al final d'enguany, *Jam*, dedicada al jazz i a les noves músiques. Per tot plegat han organitzat una festa gratuïta el 10 de maig al

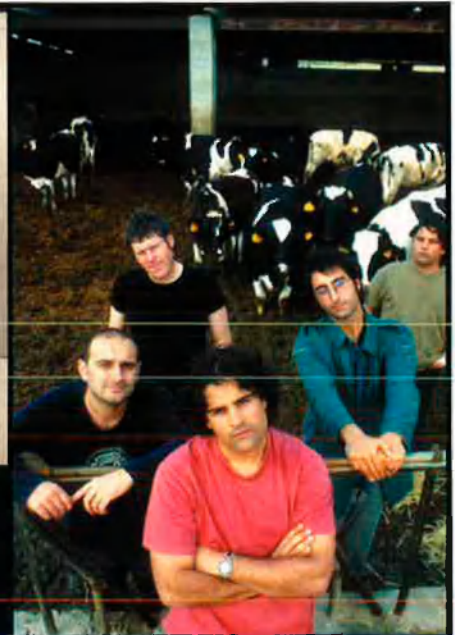
parc de la Ciutadella de Barcelona, en què durant 10 hores es poden escoltar en dos escenaris vint grups d'arreu del país, com Els Pets, Pascal Comelade, Antònia Font, Miquel Gil, Gossos, Pep Sala, Pomada, Companyia Elèctrica Dharma, Toti Soler, Adrià Puntí i Maria del Mar Bonet, entre altres. Un concert que, per cert, coincidirà amb els 35 anys del mític concert que va fer el Grup de Folk en el mateix escenari.

Tant Lluís Gendrau com Ferran Amado, els dos principals impulsors i mantenedors de la revista, poc es pensaven que arribarien fins aquí. Al 1992 es van conèixer al Mercat de Música Viva de Vic, els dos amb el mateix objectiu. De fet, Amado, juntament amb Agnès Rotger, havien fet un article premonitori a la revista basca *El Tubo*, en què feien una aproximació al panorama del rock en català i en què destacaven que s'albirava la diversitat, i que en cap cas aquell moviment nascut "a comarques" estava en via morta.

De la trobada d'Amado i Gendrau, un excantautor, un director de cinema i diversos periodistes, un any després sortia a la llum el primer número de la revista. S'hagués pogut dir *El Galliner* o *Catalunya Rock*, però es va dir *Enderrock*. Per a Amado, "va ser molt dur, hi vam posar molta voluntat i vam perdre hores, diners i salut, però a poc a poc vam anar aixecant-ho, i això que al principi ningú no ens en donava un duro".

Ara no només donen duros per *Enderrock* (hi ha alguna gran editorial catalana que s'hi ha interessat), sinó que a més el panorama que reflecteix en les pàgines és més viu que mai. Prova d'aquesta vitalitat és que, el mateix 10 de maig, a més del concert d'*Enderrock* també es

La revista de música 'Enderrock' fa deu anys, i per celebrar-ho el 10 de maig organitza un macrofestival al parc de la Ciutadella de Barcelona, a més de regalar el primer DVD amb clips de grups de rock representatius dels que han passat per les pàgines de la revista en tot aquest temps.

Fotos de l'arxiu d'Enderrock, d'esquerra a dreta i de dalt a baix: Pascal Comelade, Els Pets (amb Gendrau i Amado a la finestra), Antònia Font, Sau i Albert Pla.

JUAN MIGUEL MORALES / MARTÍ ESCUDER / SAU / ELS PETS

fa a València el de la diada del 25 d'Abril (vegeu la pàgina 9) i la 4a trobada de músics per la llengua a Mallorca. Per als protagonistes de l'escena musi-

cal catalana, l'existència de l'Enderrock és molt positiva, tant per a empresaris com per a artistes. En aquest sentit s'expressa el responsable de la discogràfica

Música Global, Salvador Cufí: "Només tinc elogis per a la revista; dona suport a la música que es fa al nostre país i és un punt de referència molt necessari."

Quasi cent números

En el primer exemplar de la revista *Enderrock* (avui una peça susceptible de dur-se a la subhasta de Jordi Tardà) hi havia el grup Sangtraït a la portada, un pòster amb Pep Guardiola i Lluís Gavaldà junts, a més de reportatges de Sopa de Cabra, Umpah-pah i El Último de la Fila, entre altres. Aquella primera revista també es va distribuir especialment al parc de la Ciutadella, on Esquerra Republicana de Catalunya havia organitzat un concert amb Sangtraït i Lluís Llach. Que

l'havien encertat, ho van saber al final del dia, quan van comprovar que havien exhaurit la tirada. Des d'aquell moment fins al número de maig, el que fa 91, el

camí de la revista no ha estat de roses. Abans d'establir la redacció on és ara, en unes oficines de l'Eixample barceloní, van passar pel barri del Guinardó, en

Enderrock sempre ha volgut estar al dia de l'escena musical catalana. Així, amb les seves pàgines ha reflectit fenòmens de fans com la primera època de Gossos (a dalt a l'esquerra) o de Carles Sabater, de Sau (a baix a l'esquerra), però també s'ha fet ressò de l'efervescència del rock radical amb grups combatius com Obrint Pas (a dalt al centre) o ha mirat d'una altra manera un cantautor més que consolidat, com és Lluís Llach (a dalt a la dreta).

Quimi Portet assegura que "amb un panorama tan migrat com el de les publicacions en català és irrenunciable que com a mínim n'hi hagi una com aquesta. I tenint en compte els temps que vénen, és més irrenunciable... A part, m'agrada, i a sobre, hi surto jo."

Juanjo, dels Gossos, opina que "sempre m'agrada l'especialització, per això m'agrada una revista especialitzada en música a Catalunya, sobretot perquè jo en faig, i, per tant, em toca directament.

A més, sempre és gratificant estar al dia de com es mou el panorama". També Xavi Sarrià, dels Obrint Pas, té elogis per a l'*Enderrock*: "És molt important per a la cultura i el rock, perquè ha estat la primera en un moment on tot despuntava. Van apostar per la llengua i la música i en deu anys han donat a conèixer molts grups i han cercat la normalitat en la música feta en català." Carles Belda, de Pomada, un dels grups en millor forma, s'expressa en aquesta línia: "És

l'única revista que em permet assabentar-me de la música als Països Catalans. Puc saber des de què han fet Els Pets o Pascal Comelade fins a quins han estat els discos de La Trinca. A més, té un concepte complet del país."

Deu anys, doncs, ben aprofitats malgrat tot. Com a mínim ja tenen el rècord de permanència en el seu àmbit, que no és poc en un mercat com el català.

Oriol Cortacans

un vell estudi de cinema, i pel Born-abans-de-ser-chic, en un vell magatzem d'importadors il·legals de plàtans. Van patir un robatori de l'equip informàtic, ultra alguna amenaça. A part, evidentment, dels estira-i-arronsa amb discogrà-

fiques, *managements*, grups i artistes. A més, la revista ha donat fe de la realitat musical del país, bona o dolenta, i ha deixat en evidència tant els que abans deien que en català no hi havia qualitat com els que encara avui justifiquen que

les ràdios no programin música en català perquè no hi ha prou quantitat. *Enderrock* no només ha informat sinó que ha regalat, com fan quasi totes les revistes de música, CD, cintes de casset i fins i tot un *single* inèdit en vinil. Tam-

bé el disseny ha estat una obsessió de la redacció, que ha pretès sempre oferir un producte modern i al dia. És per això que pel 2004 preparen un nou redisseny de la revista, que també comportarà canvis en els continguts, que arribaran més enllà de la música. *O. C.*

